

Krieltjes tuinregels en klachtenloket

Een klein verhaal uit de volkstuin | 21 juni 2026

Op een ochtend hing Krieltje een nieuw bord aan haar donkergroene tuinhuisje. Ze had het zelf geschilderd. De letters stonden een beetje scheef, maar er stond duidelijk: **KLACHTENLOKET - ELKE DINSDAG OPEN - BEHALVE ALS HET REGENT.**

Onder het bord zette ze een klein tafeltje met twee stoelen. Op het tafeltje stonden een belletje, een glaasje water en een houten bakje met volgnummers.

Haar twee poezen namen onmiddellijk plaats op de stoelen.

'Jullie hebben geen klacht,' zei Krieltje. De poezen keken haar ernstig aan. 'En op schoot liggen is geen officiële functie.' De poezen bleven zitten.

De hond kreeg daarom de taak om de nummers uit te delen. Dat ging drie minuten goed. Toen begroef hij nummer vier onder de appelboom en at hij nummer zeven op.

Toch stond er al snel een lange rij. Vooraan wachtte Otto de oorworm.

'Ik woon in het insectenhotel, kamer twaalf,' zei hij. 'Maar de buurvrouw in kamer elf snurkt met haar vleugels.'

Achter hem stond een hommelt met stuifmeel in haar wenkbrauwen. 'Er wordt veel te hard gewerkt in deze tuin,' bromde ze. 'Is er nergens een rustbank voor bestuivers?'

Daarna kwamen twee slakken klagen dat langzaam verkeer geen voorrang kreeg. 'Gisteren werd ik ingehaald door een regenworm,' zei de eerste. 'Roekeloos,' zei de tweede.

Een merel klaagde dat een poes naar hem had gekeken. Niet gesprongen, niet gejaagd - alleen gekeken. 'Maar wel op een bijzonder verdachte manier,' zei hij.

Krieltje schreef alles op. Bovenaan iedere bladzijde stond: **Wij luisteren eerst. Daarna drinken we iets. Dan zien we wel.**

Plotseling drong een wesp naar voren. Ze zoemde luid en zwaaide met haar pootjes. Alle dieren deinsden achteruit. De hond kroop onder het tafeltje en de poezen hielden allebei één oog open.

'Heb je iemand gestoken?' vroeg Krieltje.

'Vandaag nog niet,' zei de wesp. 'Alleen als iemand mij slaat, op mij gaat zitten of mijn limonade afpakt.'

'Dat klinkt eigenlijk redelijk,' zei Krieltje.

De wesp liet haar voelsprietten zakken. Overal hingen wespenvallen en zodra ze ergens kwam kijken, begonnen mensen met hun armen te zwaaien. Ze zocht helemaal geen ruzie. Alleen iets zoets en een rustige plek voor haar familie.

Krieltje pakte een nieuwe plank en schilderde daarop: **KRIELTJES TUINREGELS.**

1. Alle dieren, insecten en andere kleine tuinbewoners zijn welkom. Mensen alleen op uitnodiging.
2. We eten elkaar niet op bij het klachtenloket.
3. Steken, bijten en krabben alleen bij echt gevaar.
4. Eerst waarschuwen, dan pas boos worden.
5. Langzaam verkeer heeft voorrang.
6. Wie hard werkt, mag ook uitrusten.
7. De tuin is van niemand alleen.

Naast de bloemen maakte Krieltje een rustplek voor hommels en bijen. Otto kreeg een andere kamer. De slakken kregen een pad van vochtige bladeren. De merel hoorde dat kijken nog geen misdaad was, maar de poes kreeg voor de zekerheid een belletje.

Voor de wespen kwam er, ver van het terras, een rustplek met een schoteltje overrijp fruit. De wesp nam één hapje en zuchtte tevreden.

'Ik heet trouwens Candy,' zei ze. 'Omdat ik dol ben op alles wat zoet is.'

'Dat had ik al een beetje vermoed,' zei Krieltje.

Aan het einde van de middag was de rij verdwenen. Onder het tafeltje klonk gekauw. De hond had alle overgebleven volgnummers opgegeten. De volgende ochtend hing er een achtste tuinregel: **8. Volgnummers zijn geen hondenkoekjes.**

Daaronder had iemand met piepkleine pootjes geschreven: **9. Klagen mag. Maar samen oplossen is leuker.**

De volgende dinsdag zat één van de poezen al vroeg op de klaagstoel. Bij iedere beweging klonk: *Rinkel*. Ze wees met één poot naar het belletje om haar hals.

'Je bent er niet blij mee?' vroeg Krieltje. De poes kneep haar ogen samen. *Rinkel*.

De merel landde op het loket. 'Ik ben er anders zeer tevreden over.' De poes keek hem aan. *Rinkel*. De merel vloog voor de zekerheid een tak hoger.

Krieltje verving het halsbandje door een felgekleurde kraag van zachte stof. Nu konden de vogels haar zien aankomen zonder dat ze bij iedere stap rinkelde.

De poes liep eenmaal door de tuin en ging tevreden in de zon liggen. 'Klacht opgelost,' zei Krieltje.

Toen ging de andere poes op de lege klaagstoel zitten. Ze wees naar haar zus met de prachtige rode kraag en keek Krieltje verwijtend aan.

'Jij wilt er óók een?' De poes begon luid te spinnen.

Krieltje schreef een tiende regel: **10. Niet iedere klacht betekent dat iets weg moet. Soms wil iemand er gewoon óók één.**

Onder het tafeltje slikte de hond nummer elf door. Het klachtenloket was weer geopend.